

NESLUŽBENI PRIJEVOD

Službeni engleski tekst utvrđen
u skladu s člankom 29., stavkom 1., točkom b)

PARIŠKA KONVENCIJA ZA ZAŠTITU INDUSTRIJSKOG VLASNIŠTVA

od 20. ožujka 1883.

revidirana
u Bruxellesu 14. prosinca 1900., u Washingtonu 2. lipnja 1911.,
u Hagu 6. studenoga 1925., u Londonu 2. lipnja 1934.,
u Lisabonu 31. listopada 1958.
i u Stockholmu 14. srpnja 1967.
te izmijenjena i dopunjena 28. rujna 1979.

Članak 1.

1. Zemlje na koje se primjenjuje ova Konvencija čine Uniju za zaštitu industrijskog vlasništva.

2. Predmetom zaštite industrijskog vlasništva jesu patenti, korisni modeli, industrijski dizajn, robni i uslužni žigovi, trgovačka imena, oznake podrijetla ili oznake izvornosti te suzbijanje nepoštene utakmice.

3. Industrijsko vlasništvo tumači se u najširem smislu i odnosi se ne samo na industriju i trgovinu u užem smislu već i na poljoprivrednu i ekstraktivnu djelatnost i na sve umjetno-dobivene ili prirodne proizvode, na primjer: vina, žitarice, listove duhana, voće, stoku, rude, mineralne vode, pivo, cvijeće i brašno.

4. Patenti obuhvaćaju razne vrste industrijskih patenata što ih priznaju zakonodavstva zemalja Unije, kao što su to **patenti uvoza**, patenti poboljšanja, dopunski patenti i svjedodžbe o dodatnoj zaštiti, itd.

Članak 2.

1. Državljeni svake zemlje Unije uživaju u drugim zemljama Unije, što se tiče zaštite industrijskog vlasništva, prednosti što ih njihova zakonodavstva pružaju ili će ih pružati svojim državljanima, bez utjecaja na prava osobito predviđena ovom Konvencijom. Prema tome, oni imaju istu zaštitu kao i ti drugi i ista pravna sredstva protiv bilo koje povrede njihovih prava, pod uvjetom da su ispunjeni uvjeti i formalnosti što se zahtijevaju od državljana dotičnih zemalja.

2. Međutim, od državljana zemalja Unije ne može se zahtijevati da imaju prebivalište ili poduzeće u zemlji u kojoj se zahtijeva zaštita da bi uživali bilo koje pravo industrijskog vlasništva. (**slobodno prevedeno**).

3. Zakonske odredbe svake zemlje Unije što se odnose na sudski i upravni postupak, na nadležnost, na naznaku adrese za dostavu ili na imenovanje zastupnika, što ih mogu zahtijevati zakoni o industrijskom vlasništvu, **izričito su pridržane**.

Članak 3.

Državljeni zemalja izvan Unije koji imaju prebivalište ili stvarno i djelatno industrijsko ili trgovačko poduzeće na teritoriju jedne zemlje Unije uživaju isti tretman kao i državljani zemalja Unije.

Članak 4.

A. - 1. Svaka osoba koja podnese urednu prijavu patenta, korisnog modela, industrijskog oblička ili žiga u jednoj zemlji Unije, ili njezin pravni sljednik, uživa, za potrebe podnošenja u drugim zemljama, pravo prvenstva u rokovima utvrđenim u daljnjem tekstu.

2. Priznaje se da svako podnošenje koje je ekvivalentno redovitom nacionalnom podnošenju prema nacionalnom zakonodavstvu bilo koje zemlje Unije ili prema dvostranim i višestranim ugovorima sklopljenim između zemalja Unije ima za posljedicu nastanak prava prvenstva.

3. Redovito nacionalno podnošenje znači svako podnošenje prikladno za utvrđivanje datuma podnošenja prijave u dotičnoj zemlji, bez obzira na daljnju sudbinu prijave.

B. - Prema tome, svako kasnije podnošenje u bilo kojoj drugoj zemlji Unije prije isteka gore navedenih rokova ne gubi svoju pravnu vrijednost zbog bilo kojih u međuvremenu obavljenih postupaka osobito zbog drugog podnošenja, objave izuma ili njegove upotrebe, stavljanja u prodaju primjeraka uzoraka ili modela ili zbog upotrebe žiga i takvi postupci ne mogu imati za posljedicu nastanak prava trećih osoba ili prava **osobnog** vlasništva. Prava trećih osoba stečena prije datuma prve prijave koja služi kao temelj za pravo prvenstva **pridržana su** u skladu s domaćim zakonodavstvom svake zemlje Unije.

C. - 1. Gore navedeni rokovi u svezi prava prvenstva jesu dvanaest mjeseci za patente i korisne modele i šest mjeseci za industrijski dizajn i žigove.

2. Ti rokovi počinju teći od datuma podnošenja prve prijave; dan podnošenja ne računa se u rok.

3. Ako je posljednji dan roka službeni praznik ili dan na koji Ured nije otvoren za podnošenje prijava u zemlji u kojoj se zahtijeva zaštita, rok se produžuje do prvog sljedećeg radnog dana.

4. Kasnija prijava, koja se odnosi na isti predmet kao i prethodna, prva prijava u smislu gore navedenog stavka 2., podnesena u istoj zemlji Unije, smatra se prvom prijavom od čijeg datuma podnošenja počinje teći rok prava prvenstva ako je, u vrijeme podnošenja kasnije prijave, ta prethodna prijava povučena, napuštena ili odbijena s time da nije dana na uvid javnosti, da iz nje ne proistječu nikakva prava i da nije služila kao temelj za zahtijevanje prava prvenstva. Nakon toga, prethodna prijava ne može služiti kao temelj za zahtijevanje prava prvenstva.

D. - 1. Svaka osoba koja se želi koristiti prvenstvom prethodnog podnošenja mora dati izjavu koja sadržava datum takva podnošenja i zemlju u kojoj je podnošenje obavljeno. Svaka zemlja određuje datum do kojega se najkasnije može dati izjava.

2. Te se pojedinosti navode u publikacijama što ih izdaje nadležno tijelo, a osobito u patentima i **patentnim specifikacijama**.

3. Zemlje Unije mogu zahtijevati od svake osobe koja daje izjavu o prvenstvu da podnese primjerak prethodno podnesene prijave (opis, crteže, itd.). U svakom slučaju taj se primjerak, **potvrđen kao ispravan od strane ovlaštenog tijela koje je zaprimilo tu prijavu te bez ovjere glede izvornosti**, može podnijeti bez plaćanja pristojbe u bilo koje doba u roku tri mjeseca od podnošenja kasnije prijave. One mogu zahtijevati da taj primjerak bude popraćen ispravom izdanom od strane istog ovlaštenog tijela iz koje se vidi datum podnošenja i prijevodom.

4. Druge se formalnosti za izjavu o prvenstvu ne mogu zahtijevati u vrijeme podnošenja prijave. Svaka zemlja Unije određuje posljedice neudovoljavanja formalnostima predviđenim u ovome članku, ali te posljedice ni u kojemu slučaju ne smiju biti veće od gubljenja prava prvenstva.

5. Daljnji dokazi mogu se zahtijevati naknadno.

Svaka osoba koja se želi koristiti prvenstvom prethodne prijave mora navesti broj te prijave; taj se broj objavljuje kako je predviđeno u gore navedenom stavku 2.

E. - 1. **Ako se prijava industrijskog oblička podnosi u jednoj zemlji na temelju prava prvenstva prijave korisnog modela, rok prvenstva isti je kao i rok utvrđen za industrijsko obličje.**

2. Nadalje, dopušteno je u jednoj zemlji podnijeti prijavu korisnog modela na temelju prava prvenstva patentne prijave i obratno.

F. - Nijedna zemlja Unije ne može odbiti **prvenstvo** ili patentnu prijavu zbog toga što podnositelj prijave zahtijeva višestruka prvenstva čak i onda kada ona potječu iz različitih zemalja ili zbog toga što prijava u kojoj se zahtijeva jedno prvenstvo ili više njih

njih sadržava jedan element ili više njih koji nisu bili obuhvaćeni prijavom ili prijavama čije se prvenstvo zahtijeva, pod uvjetom da u oba slučaja postoji jedinstvo izuma u smislu zakona te zemlje.

Što se tiče elemenata koji nisu bili obuhvaćeni prijavom ili prijavama čije se prvenstvo zahtijeva, podnošenjem kasnije prijave nastaje pravo prvenstva pod uobičajenim uvjetima.

G – 1. Ako ispitivanje pokaže da patentna prijava sadržava više od jednog izuma podnositelj prijave može je podijeliti na određeni broj izdvojenih prijava, zadržavajući kao datum svake od njih datum prvobitne prijave i, ako postoji, pravo prvenstva.

2. Podnositelj može i na vlastitu inicijativu podijeliti prijavu i zadržati kao datum svake izdvojene prijave datum prvobitne prijave i, ako postoji, pravo prvenstva. Svaka zemlja Unije ima pravo odrediti uvjete pod kojima se takva podjela odobrava.

H. - Prvenstvo se ne može odbiti zbog toga što se određeni elementi izuma za koje se zahtijeva prvenstvo ne nalaze u zahtjevima navedenim u prijavi u zemlji podrijetla, pod uvjetom da dokumenti prijave kao cjeline posebno otkrivaju takve elemente.

I. - 1. Prijavama izumiteljskih certifikata podnesenim u zemlji u kojoj podnositelji prijava imaju pravo, prema svojem izboru, podnositi prijave patenata ili izumiteljskih certifikata stječe se pravo prvenstva predviđeno u ovom članku pod istim uvjetima i s istim učinkom kao i prijavama patenata.

2. U zemlji u kojoj podnositelji prijava imaju pravo, prema svojem izboru, podnijeti zahtjev za patent ili za izumiteljski certifikat, podnositelj zahtjeva za izumiteljski certifikat, u skladu s odredbama iz ovoga članka što se odnose na patentne prijave, uživa pravo prvenstva koje se temelji na prijavi patenta, korisnog modela ili izumiteljskog certifikata.

Članak 4.bis.

1. Patenti zahtijevani od strane državljana Unije u raznim zemljama Unije neovisni su o patentima priznatim za isti izum u drugim zemljama bez obzira na to jesu li one članice Unije ili nisu.

2. Prethodna se odredba mora razumjeti u neograničenom smislu osobito u smislu da su patenti zahtijevani tijekom roka prvenstva neovisni i u pogledu razloga za ništavost i oduzimanje prava i u pogledu njihova normalnog trajanja.

3. Ta se odredba primjenjuje na sve postojeće patente u trenutku njezina stupanja na snagu.

4. Isto tako u slučaju pristupa novih zemalja ona se primjenjuje na patente koji u trenutku pristupa postoje s obiju strana.

5. Patenti dobiveni uz povlasticu prvenstva imaju, u različitim zemljama Unije, isto trajanje što bi ga imali da su zahtijevani ili dodijeljeni bez povlastice prvenstva.

Članak 4.ter.

Izumitelj ima pravo kao takav biti naznačen u patentu.

Članak 4.quarter.

Ne smije se odbiti dodjela patenta i patent se ne smije poništiti zbog toga što je prodaja proizvoda zaštićenog patentom ili dobivenog zaštićenim postupkom predmetom zabrana ili ograničenja što proistječu iz nacionalnog zakonodavstva.

Članak 5.

A. - 1. Uvoz od strane nositelja patenta predmeta proizvedenih u bilo kojoj zemlji Unije u zemlju u kojoj je patent dodijeljen **nema za posljedicu, ne povlači za sobom oduzimanje prava na patent.**

2. Svaka zemlja Unije ima pravo poduzeti zakonske mjere kojima se predviđa dodjela obvezatnih licencija da bi spriječila zloupotrebe koje bi mogle nastati upotrebom isključivih prava danih patentom, na primjer, neiskorištavanjem.

3. Ne predviđa se oduzimanje patenta, osim u slučajevima u kojima dodjela obvezatnih licencija nije dostatna za sprječavanje navedenih zloupotreba. Nikakav postupak za **oduzimanje ili prestanak** patenta ne može započeti prije isteka dvije godine od prve obvezatne licencije.

4. Obvezatna licencija zbog neiskorištavanja ili nedostatnog iskorištavanja ne može se zahtijevati prije isteka roka od četiri godine od datuma podnošenja patentne prijave ili tri godine od datuma dodjele patenta, s tim da se primjenjuje rok koji istječe kasnije; ona se odbija ako nositelj patenta svoje neiskorištavanje opravda **pravovaljanim** razlozima. Takva obvezatna licencija nije isključiva i ne može se prenositi čak ni u obliku podlicencije, osim zajedno s dijelom poduzeća u kojem se ta licencija upotrebljava ili s njegovim dobrim glasom.

5. Prethodne odredbe primjenjuju se mutatis mutandis na korisne modele.

B - Zaštita industrijskog oblička ne može, ni pod kakvim okolnostima, biti predmetom **oduzimanja prava** bilo zbog neiskorištavanja bilo zbog uvoza predmeta koji odgovaraju zaštićenim predmetima.

C - 1. Ako je u nekoj zemlji upotreba registriranog žiga obvezatna, registracija se može poništiti tek nakon razumnog roka i samo onda ako dotična osoba ne opravda svoju neupotrebu žiga.

2. Upotreba žiga od strane vlasnika u obliku koji se u elementima koji ne mijenjaju razlikovni karakter žiga razlikuje od oblika u kojem je registriran u jednoj zemlji Unije nema za posljedicu poništenje registracije i ne umanjuje zaštitu žiga.

3. Istodobna upotreba istoga žiga na istim ili sličnim proizvodima od strane industrijskih ili trgovačkih poduzeća koja se smatraju suvlasnicima žiga prema odredbama nacionalnog zakonodavstva zemlje u kojoj se zahtijeva zaštita ne sprječava registraciju i ni na koji način ne umanjuje zaštitu toga žiga u bilo kojoj zemlji Unije, pod uvjetom da takva upotreba ne dovodi javnost u zabludu i da nije u suprotnosti s javnim interesom.

D. - Proizvodi ne moraju nositi nikakvu oznaku ili navod patenta, korisnog modela, registracije žiga ili depozita industrijskog obličja kao uvjet za priznanje prava na zaštitu.

Članak 5.bis.

1. Za plaćanje pristojbi propisanih za održavanje prava industrijskog vlasništva odobrava se dodatni rok od najmanje šest mjeseci, uz plaćanje dodatne pristojbe, ako nacionalno zakonodavstvo predviđa takvu pristojbu.

2. Zemlje Unije imaju pravo predvidjeti povrat u prijašnje stanje patenata koji su prestali vrijediti zbog neplaćanja pristojbi.

Članak 5.ter.

Ni u jednoj zemlji Unije ne smatra se povredom prava nositelja patenta:

1. upotreba sredstava koja su predmetom njegova patenta na brodovima drugih zemalja Unije, u trupu broda, strojevima, opremi, uređajima i drugim priborima kada ti brodovi privremeno ili slučajno uđu u vode dotične zemlje, pod uvjetom da se ta sredstva upotrijebe isključivo za potrebe toga broda;
2. upotreba sredstava koja su predmetom njegova patenta u konstrukciji ili radu zračnih ili kopnenih vozila drugih zemalja Unije ili priborima tih vozila kada oni privremeno ili slučajno uđu u tu zemlju.

Članak 5.quarter.

Ako se neki proizvod uveze u zemlju Unije u kojoj postoji patent kojim se štiti postupak za proizvodnju toga proizvoda, nositelj patenta ima u pogledu uvezena

proizvoda sva prava koja mu, na temelju zaštićenog postupka, osigurava zakonodavstvo zemlje uvoza u pogledu proizvoda izrađenih u toj zemlji.

Članak 5. quinquies.

Industrijsko obličje štiti se u svim zemljama Unije.

Članak 6.

1. Uvjete za podnošenje i registraciju žigova određuje svaka zemlja Unije svojim nacionalnim zakonodavstvom.

2. Međutim, prijava za registraciju žiga podnesena od strane državljanina zemlje Unije u bilo kojoj zemlji Unije ne može se odbiti, a žig se ne može poništiti samo zato što podnošenje, registracija ili produženje roka nisu obavljani u zemlji podrijetla.

3. Žig koji je uredno registriran u nekoj zemlji Unije smatra se neovisnim o žigovima registriranim u drugim zemljama Unije, uključujući i zemlju podrijetla.

Članak 6. bis.

1. Zemlje Unije obvezuju se da će ex officio, ako to dopušta njihovo zakonodavstvo, ili na zahtjev zainteresirane stranke, odbiti ili poništiti registraciju i zabraniti upotrebu žiga koji je reprodukcija, oponašanje ili prijevod koji bi mogao izazvati zabunu u odnosu na žig što ga nadležno ovlašteno tijelo zemlje registriranja ili upotrebe smatra dobro poznatim žigom u toj zemlji i žigom osobe koja ima pravo služiti se ovom Konvencijom te žigom koji se upotrebljava za iste ili slične proizvode. Te se odredbe primjenjuju i onda kada je bitni dio žiga reprodukcija takva dobro poznatog žiga ili oponašanje koje može izazvati zabunu u pogledu toga žiga.

2. Brisanje takva žiga može se zahtijevati u roku od najmanje pet godina od datuma registracije. Zemlje Unije mogu predvidjeti rok u kojemu se mora podnijeti zahtjev za zabranu upotrebe.

3. Ne određuje se nikakav rok za podnošenje zahtjeva za brisanje ili zabranu upotrebe žigova koji su registrirani ili se upotrebljavaju zlonamjerno.

Članak 6. ter.

1. a) Zemlje Unije dogovorile su da će, ako nema ovlaštenja nadležnih ovlaštenih tijela, odbiti ili poništiti registraciju i zabraniti, odgovarajućim sredstvima, upotrebu kao žigova ili njihovih dijelova, grbova, zastava i drugih državnih amblema zemalja Unije, službenih znakova i puncija za kontrolu i garanciju što su ih one prihvatile i svako oponašanje u heraldičkom pogledu.

b) Odredbe gornje točke a) primjenjuju se i na grbove, zastave i druge ambleme, kratice i nazive međunarodnih međuvladinih organizacija članovi kojih su jedna zemlja Unije ili više njih, osim grbova, zastava i drugih amblema, kratica i naziva koji su već predmetom vrijedećih međunarodnih sporazuma namijenjenih osiguranju njihove zaštite.

c) Od nijedne zemlje Unije ne zahtijeva se da odredbe gornje točke b) primjenjuje na štetu nositelja prava stečenih u dobroj vjeri, prije stupanja na snagu ove Konvencije u toj zemlji. Od zemalja Unije ne zahtijeva se da te odredbe primjenjuju kada upotreba ili registracija iz gornje točke a) nije takve naravi da javnost navede na misao da postoji veza između dotične organizacije i grbova, zastava, amblema, kratica i naziva, ili kada nije vjerojatno da je takva upotreba ili registracija takve naravi da bi javnost dovela u zabludu o postojanju veze između korisnika i organizacije.

2. Zabrana upotrebe službenih znakova i puncu za kontrolu i garanciju primjenjuje se samo u slučajevima u kojima se žigovi koji ih sadržavaju namjeravaju upotrijebiti na proizvodima iste ili slične vrste.

3. a) Za primjenu ovih odredaba zemlje Unije dogovorile su da će dostavljati jedna drugoj, preko Međunarodnog ureda, popis državnih amblema, službenih znakova i puncu za kontrolu i garanciju što ih one žele ili će ih željeti staviti, u cijelosti ili u određenim granicama, pod zaštitu ovoga članka, i sve naknadne izmjene toga popisa. Svaka zemlja Unije mora u određenom roku tako dostavljene liste staviti na raspolaganje javnosti.

Međutim, takva dostava nije obvezatna u pogledu državnih zastava.

b) Odredbe iz točke b), stavka 1. ovoga članka primjenjuju se samo na grbove, zastave i druge ambleme, kratice i nazive međuvladinih organizacija što su ih te organizacije dostavile zemljama Unije preko Međunarodnog ureda.

4. Svaka zemlja Unije može, u roku od dvanaest mjeseci od primitka **notifikacije** dotičnoj zemlji ili međunarodnoj međuvladinoj organizaciji dostaviti preko Međunarodnog ureda svoje primjedbe, ako ih ima.

5. U slučaju državnih zastava, mjere propisane u gornjem stavku 1., primjenjuju se samo na žigove registrirane nakon 6. studenoga 1925.

6. U slučaju državnih amblema koji nisu zastave i službenih znakova i puncu zemalja Unije i u slučaju grbova, zastava, drugih amblema, kratica i naziva međunarodnih međuvladinih organizacija, ove odredbe primjenjuju se samo na žigove registrirane najmanje dva mjeseca nakon primitka dostave predviđene u gornjem stavku 3.

7. U slučaju zle namjere, zemlje imaju pravo poništiti čak i žigove koji su registrirani prije 6. studenoga 1925. ako sadržavaju državne ambleme, znakove i punce.

8. Državljeni svake zemlje koji su ovlaštteni upotrebljavati državne ambleme, znakove i punce svoje zemlje mogu ih upotrebljavati čak i ako su slični onima druge zemlje.

9. Zemlje Unije obvezuju se da će zabraniti u trgovini neovlaštenu upotrebu državnih grbova drugih zemalja Unije ako je ta upotreba takve naravi da dovodi u zabludu u pogledu podrijetla proizvoda.

10. Gornje odredbe ne sprječavaju zemlje da ostvaruju pravo iz stavka 3. članka 6. quinquies., razdjela B, što se odnosi na odbijanje ili poništenje registracije žigova koji bez ovlaštenja sadržavaju grbove, zastave, ambleme drugih država ili službene znakove i punce što ih je prihvatila jedna zemlja Unije, kao i znakove razlikovanja međunarodnih međuvladinih organizacija navedenih u gornjem stavku 1.

Članak 6. quater.

1. Ako je, u skladu sa zakonodavstvom zemlje Unije, prijenos žiga pravovaljan samo onda ako se obavi istodobno s prijenosom poduzeća kojemu taj žig pripada ili s njegovim **dobrim glasom**, za priznanje te pravovaljanosti dostatno je da se dio poduzeća koji se nalazi u toj zemlji prenese na stjecatelja žiga s isključivim pravom na proizvodnju i prodaju u toj zemlji proizvoda koji nose preneseni žig.

2. Prethodna odredba ne obvezuje zemlje Unije da smatraju pravovaljanim prijenos bilo kojega žiga čija bi upotreba od strane stjecatelja žiga bila takve prirode da bi javnost dovodila u zabludu u pogledu podrijetla, vrste ili bitnih karakteristika proizvoda obilježenih tim žigom.

Članak 6. quinquies.

A. - 1. Svaki žig uredno registriran u zemlji podrijetla prihvaća se na podnošenje i štiti se, onakav kakav jest, u drugim zemljama Unije pod uvjetima navedenim u ovome članku. Te zemlje mogu, prije konačne registracije, zahtijevati dostavu isprave o registraciji u zemlji podrijetla izdane od strane nadležnog ovlaštenog tijela. **Ne zahtijeva se da isprava bude ovjerovljena.**

2. Zemljom podrijetla smatra se zemlja Unije u kojoj podnositelj prijave ima djelatno industrijsko ili trgovačko poduzeće ili, ako nema takva poduzeća u Uniji, zemlja Unije u kojoj ima prebivalište ili, ako nema prebivalište u Uniji ali je državljanin zemlje Unije, zemlja čiji je državljanin.

B. - Ne može se odbiti registracija žigova obuhvaćenih ovim člankom i ti se žigovi ne mogu poništiti, osim u sljedećim slučajevima:

1. ako su takve prirode da povređuju prava trećih osoba stečena u zemlji u kojoj se zahtijeva zaštita;

2. ako nemaju razlikovni karakter ili ako se sastoje isključivo od znakova koji mogu služiti u trgovini za obilježavanje vrste, kvalitete, količine, namjene, vrijednosti, mjesta podrijetla, vremena proizvodnje proizvoda ili ako su postali uobičajeni u svakodnevnom govoru ili poštenoj i ustaljenoj trgovačkoj praksi zemlje u kojoj se zahtijeva zaštita;

3. ako su protivni moralu ili javnom poretku i, osobito, ako su takve prirode da dovode u zabludu javnost. Razumijeva se da se žig ne može smatrati protivnim javnom poretku samo zato što nije u skladu s nekom odredbom zakona o žigovima, osim ako se sama ta odredba odnosi na javni poredak.

Međutim, na tu se odredbu primjenjuje članak 10.bis.

C. - 1. U određivanju je li žig pogodan za zaštitu u obzir se uzimaju stvarne okolnosti, osobito trajanje upotrebe žiga.

2. Nijedan žig neće biti odbijen u drugim zemljama Unije samo zato što se od žiga zaštićenog u zemlji podrijetla razlikuje samo u elementima koji ne mijenjaju njegov razlikovni karakter i ne utječu **na njegovu istovjetnost s oblikom u kojem je registriran u zemlji podrijetla.**

D. - Nijedna osoba ne može uživati pogodnosti navedene u odredbama ovoga članka ako žig za koji zahtijeva zaštitu nije registriran u zemlji podrijetla.

E. - Međutim, **produljenje** (obnavljanje) registracije žiga u zemlji podrijetla ni u kojemu slučaju ne uključuje obvezu **produljenja** (obnavljanja) registracije u drugim zemljama Unije u kojima je žig registriran.

F. - Prijave za registraciju žiga podnesene u roku utvrđenom u članku 4. zadržavaju pravo prvenstva čak i ako se registracija u zemlji podrijetla obavi nakon isteka toga roka.

Članak 6.sexies.

Zemlje Unije obvezuju se da će štititi uslužne žigove. One ne moraju predvidjeti registraciju tih žigova.

Članak 6.septies.

1. Ako zastupnik ili predstavnik osobe koja je nositelj žiga u jednoj zemlji Unije podnese prijavu za registraciju žiga na svoje ime u jednoj zemlji ili više zemalja Unije bez ovlaštenja toga nositelja žiga, nositelj žiga ima pravo podnijeti prigovor na zahtjevanu registraciju ili zahtijevati njezino poništenje ili, ako zakon zemlje to dopušta, prijenos te registracije na njegovo ime ako taj zastupnik ili predstavnik ne opravda svoj postupak.

2. Uz iznimku odredaba iz gore navedenog stavka 1., nositelj žiga ima pravo podnijeti prigovor na upotrebu svoga žiga od strane svoga zastupnika ili predstavnika ako nije dao ovlaštenje za tu upotrebu.

3. Nacionalno zakonodavstvo može predvidjeti razuman rok u kojemu nositelj žiga mora ostvariti prava predviđena u ovome članku.

Članak 7.

Priroda proizvoda koji se obilježavaju žigom ne može ni u kojemu slučaju priječiti registraciju žiga.

Članak 7.bis.

1. Zemlje Unije obvezuju se da će prihvaćati podnošenje prijave zajedničkih žigova i da će štitiiti zajedničke žigove koji pripadaju udrugama čije postojanje nije protivno zakonu zemlje podrijetla, čak i onda ako te udruge nemaju industrijsko ili trgovačko poduzeće.

2. Svaka zemlja određuje posebne uvjete pod kojima se štite zajednički žigovi i može odbiti zaštitu ako je žig protivan javnom interesu.

3. Međutim, zaštita tih žigova ne odbija se nijednoj udruzi čije postojanje nije protivno zakonu zemlje podrijetla zbog toga što ta udruga nije utemeljena u zemlji u kojoj se zahtijeva zaštita ili nije utemeljena u skladu s njezinim zakonodavstvom.

Članak 8.

Trgovačko ime štiti se u svim zemljama Unije bez obveze podnošenja prijave ili registracije, bilo ono ili ne dio nekog žiga.

Članak 9.

1. Svi proizvodi koji neovlašteno nose žig ili trgovačko ime bit će zaplijenjeni pri uvozu u zemlje Unije u kojima taj žig ili trgovačko ime ima pravo na zaštitu.

2. Jednako tako, zapljena će se obaviti i u zemlji u kojoj je obavljeno neovlašteno obilježavanje i u zemlji u koju su proizvodi uvezeni.

3. Zapljena se obavlja na zahtjev **javnog tužitelja (državnog odvjetnika)**, bilo kojeg drugog nadležnog ovlaštenog tijela ili bilo koje zainteresirane stranke, bilo fizičke bilo pravne osobe, u skladu s nacionalnim zakonodavstvom svake pojedine zemlje.

4. Ovlaštena tijela nisu obvezna obaviti zapljenu proizvoda u tranzitu.

5. Ako zakonodavstvo jedne zemlje ne dopušta zapljenu pri uvozu, zapljena će biti zamijenjena zabranom uvoza ili zapljenom u toj zemlji.

6. Ako zakonodavstvo jedne zemlje ne dopušta ni zapljenu pri uvozu, ni zabranu uvoza, ni zapljenu u toj zemlji, tada, do odgovarajuće izmjene zakona, te se mjere zamjenjuju tužbama i pravnim sredstvima što ih zakon dotične zemlje osigurava svojim državljanima u sličnim slučajevima.

Članak 10.

1. Odredbe iz prethodnoga članka primjenjuju se u slučajevima izravne ili neizravne upotrebe lažnih oznaka podrijetla proizvoda ili identiteta proizvođača, tvorničara ili trgovca.

2. Svaki proizvođač, tvorničar ili trgovac, bilo fizička bilo pravna osoba koja se bavi proizvodnjom, izradom ili trgovinom tih proizvoda i **koja se nalazi** ili u mjestu lažno naznačenome kao mjestu podrijetla, ili u regiji u kojoj se to mjesto nalazi, ili u lažno naznačenoj zemlji, ili u zemlji u kojoj se upotrebljava lažna oznaka podrijetla, smatra se, u svakomu slučaju, zainteresiranom strankom.

Članak 10.bis.

1. Zemlje Unije obvezane su državljanima tih zemalja osigurati djelotvornu zaštitu od nepoštene utakmice.

2. Svaka utakmica suprotna poštenoj industrijskoj ili trgovačkoj praksi jest nepoštena utakmica.

3. Osobito se zabranjuju:

1. svi postupci koji po svojoj prirodi na bilo koji način stvaraju zabunu u pogledu poduzeća, proizvoda i industrijske ili trgovačke djelatnosti konkurenta;
2. lažni navodi u gospodarskom prometu koji su takve prirode da dovode na zao glas poduzeće, proizvode i industrijsku ili trgovačku djelatnost konkurenta;
3. oznake ili navodi čija upotreba u gospodarskom prometu može dovesti javnost u zabludu u pogledu prirode, proizvodnog postupka, karakteristika, namjene ili količine proizvoda.

Članak 10.ter.

1. Zemlje Unije obvezuju se da će državljanima drugih zemalja Unije osigurati odgovarajuća pravna sredstva za učinkovito sprječavanje postupaka navedenih u člancima 9, 10 i 10.bis.

2. Nadalje, one se obvezuju da će osigurati mjere koje će savezima i udrugama što zastupaju zainteresirane industrijalce, proizvođače ili trgovce, pod uvjetom da postojanje tih saveza i udruga nije protivno zakonima njihovih zemalja, omogućiti pokretanje sudskih sporova pred upravnim ovlaštenim tijelima za sprječavanje postupaka navedenih u člancima 9, 10 i 10.bis., ako zakon zemlje u kojoj se zahtijeva zaštita dopušta pokretanje takvih sporova od strane saveza i udruga te zemlje.

Članak 11.

1. Zemlje Unije, u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom, osiguravaju privremenu zaštitu patentibilnih izuma, korisnih modela, industrijskog obličja i žigova za proizvode izložene na službenim ili službeno priznatim međunarodnim izložbama održanim na teritoriju bilo koje te zemlje.

2. Takva privremena zaštita ne produljuje rokove predviđene u članku 4. Ako se kasnije zahtijeva prvenstvo, ovlaštena tijela svake zemlje mogu predvidjeti da rok počinje teći od dana donošenja proizvoda na izložbu.

3. Svaka zemlja može kao dokaz o identitetu proizvoda i datumu njegova donošenja na izložbu zahtijevati dokumentaciju koju ona smatra potrebnom.

Članak 12.

1. Svaka zemlja Unije obvezuje se da će utemeljiti posebnu službu za industrijsko vlasništvo i središnji ured za obavješćivanje javnosti o patentima, korisnim modelima, industrijskom obličju i žigovima.

2. Ta će služba periodički izdavati službeno glasilo. Ona mora redovito objavljivati:

- a) imena nositelja dodijeljenih patenata uz kratak opis zaštićenih izuma;
- b) **reprodukcije** registriranih žigova.

Članak 13.

1. a) Unija ima Skupštinu sastavljenu od zemalja Unije koje su obvezane člancima od 13. do 17.

b) Vladu svake zemlje zastupa jedan izaslanik kojemu mogu pomagati zamjenici, savjetnici i stručnjaci.

c) troškove pojedinog izaslanstva snosi vlada koja ga je imenovala.

2. a) Skupština:

- i) bavi se svim pitanjima koja se odnose na održavanje i razvoj Unije i primjenu ove Konvencije;
- ii) daje Međunarodnom uredu za intelektualno vlasništvo (u daljnjem tekstu "Međunarodni ured") navedenom u Konvenciji kojom se osniva Svjetska organizacija za intelektualno vlasništvo (u daljnjem tekstu "Organizacija") upute za pripremu revizijskih konferencija, uzimajući u obzir primjedbe zemalja Unije koje nisu obvezane člancima od 13. do 17.;
- iii) preispituje i odobrava izvješća i aktivnosti glavnog direktora Organizacije u svezi s Unijom i daje mu sve potrebne instrukcije u pogledu pitanja koja su u nadležnosti Unije;
- iv) obavlja izbor članova Izvršnog odbora Skupštine;
- v) preispituje i odobrava izvješća i aktivnosti svojega Izvršnog odbora i daje mu instrukcije;
- vi) određuje program i **prihvaća** dvogodišnji proračun Unije i odobrava njezine završne račune;
- vii) **prihvaća** financijski pravilnik Unije;
- viii) osniva takve odbore stručnjaka i radne skupine što su po njezinu sudu prikladni za ostvarivanje ciljeva Unije;
- ix) određuje kojim će se članicama Unije i kojim će se međuvladinim i međunarodnim nevladinim organizacijama dopustiti nazočnost na sastancima kao promatračima;
- x) prihvaća izmjene i dopune članaka od 13. do 17.;
- xi) poduzima bilo koji drugi postupak koristan za postizanje ciljeva Unije;
- xii) obavlja svaku drugu funkciju potrebnu prema ovoj Konvenciji;
- xiii) ostvaruje, pod uvjetom da ih prihvaća, ona prava koja su joj dana Konvencijom o osnivanju Organizacije.

b) U pogledu pitanja koja su od interesa i za druge Unije kojima upravlja Organizacija, Skupština donosi odluke nakon savjetovanja s Koordinacijskim odborom Organizacije.

3. a) Uz iznimku odredaba iz točke b), jedan izaslanik može zastupati samo jednu zemlju.

b) Zemlje Unije okupljene na temelju posebnog sporazuma u zajednički ured koji za svaku tu zemlju ima karakter posebne nacionalne službe za industrijsko vlasništvo kako je navedeno u članku 12. može u raspravama zastupati jedna od tih zemlja.

4. a) Svaka zemlja članica Skupštine ima jedan glas.

b) Polovica zemalja članica Skupštine čini kvorum.

c) Bez obzira na odredbe iz točke b), ako je tijekom bilo koje sjednice broj zastupljenih zemalja manji od polovice, ali je jednak ili veći od trećine zemalja članica Skupštine, Skupština može donositi odluke ali, s izuzećem odluka koje se odnose na njezin vlastiti postupak, sve takve odluke postaju izvršne tek nakon što se ispune uvjeti navedeni u daljnjem tekstu. Međunarodni ured te odluke dostavlja zemljama članicama Skupštine koje nisu bile zastupljene i poziva ih da pismenim putem glasuju ili izraze svoje suzdržavanje u roku od tri mjeseca od datuma dostave. Ako istekom toga roka broj zemalja koje su tako glasovale ili izrazile svoje suzdržavanje dostigne broj zemalja koji je nedostajao za kvorum na samoj sjednici, takve odluke postaju izvršne pod uvjetom da je istodobno postignuta zahtijevana većina.

d) Uz iznimku odredaba iz članka 17., stavka 2., odluke Skupštine zahtijevaju dvije trećine danih glasova.

e) Suzdržavanja se ne smatraju glasovima.

5. a) Uz iznimku odredaba iz točke b) jedan izaslanik može glasovati samo u ime jedne zemlje.

b) Zemlje Unije navedene u stavku 3., točki b) moraju u pravilu nastojati slati svoje vlastite izaslanike na sjednice Skupštine. Međutim, ako zbog posebnih razloga bilo koja takva zemlja ne može poslati svoje vlastito izaslanstvo može ovlastiti izaslanstvo druge takve zemlje da glasuje u njezino ime, pod uvjetom da pojedino izaslanstvo može glasovati na temelju ovlaštenja **by proxy (per procura - u zastupanju)** samo za jednu zemlju. Takvo ovlaštenje u pogledu glasovanja daje se u obliku dokumenta potpisanog od strane šefa države ili nadležnog ministra.

6. Zemlje Unije koje nisu članice Skupštine mogu biti nazočne na njezinim sastancima kao promatrači.

7. a) Skupština se sastaje svake druge kalendarske godine na redovitoj sjednici na poziv glavnog direktora i, ako nema izvanrednih okolnosti, u isto vrijeme i na istom mjestu kao i Opća skupština Organizacije.

b) Skupština se sastaje na izvanrednoj sjednici na poziv glavnog direktora, na zahtjev Izvršnog odbora ili na zahtjev četvrtine zemalja članica Skupštine.

8. Skupština prihvaća svoj poslovnik o radu.

Članak 14.

1. Skupština ima Izvršni odbor.

2. a) Izvršni odbor čine zemlje koje je Skupština izabrala između zemalja članica Skupštine. Nadalje, zemlja na čijem se teritoriju nalazi sjedište Organizacije ima, uz iznimku odredaba iz članka 16., stavka 7., točke b), po službenoj dužnosti jedno mjesto u tom Odboru.

b) Vladu svake zemlje članice Izvršnog odbora zastupa jedan izaslanik kojemu mogu pomagati zamjenici, savjetnici i stručnjaci.

c) Troškove pojedinog izaslanstva snosi vlada koja ga je imenovala.

3. Broj zemalja članica Izvršnog odbora iznosi četvrtinu broja zemalja članica Skupštine. Prilikom utvrđivanja broja mjesta koja se popunjavaju, zanemaruje se broj koji ostane nakon dijeljenja s četiri.

4. Prilikom izbora članova Izvršnog odbora, Skupština mora voditi računa o pravičnoj geografskoj zastupljenosti i potrebi da zemlje stranke posebnih sporazuma sklopljenih u svezi s Unijom budu među zemljama koje čine Izvršni odbor.

5. a) Svaki član Izvršnog odbora obavlja svoju dužnost od zatvaranja sjednice Skupštine koja ga je izabrala do zatvaranja sljedeće redovite sjednice Skupštine.

b) Članovi izvršnog odbora mogu biti ponovno izabrani, ali najviše do dvije trećine tih članova.

c) Skupština određuje detalje pravila prema kojima se obavlja izbor i mogući ponovni izbor članova Izvršnog odbora.

6. a) Izvršni odbor:

i) priprema prijedlog dnevnog reda Skupštine;

ii) podnosi Skupštini prijedloge u svezi s nacrtom programa Unije i njezinim dvogodišnjim proračunom što ih je pripremio glavni direktor;

iii) (briše se)

iv) podnosi Skupštini, uz odgovarajuća tumačenja, periodična izvješća glavnog direktora i izvješća o pregledu računa;

v) poduzima sve potrebne mjere kojima se osigurava da glavni direktor izvršava program Unije u skladu s odlukama Skupštine te s obzirom na okolnosti koje nastanu između dvije redovite sjednice Skupštine;

vi) obavlja sve druge dužnosti koje su mu povjerene na temelju ove Konvencije.

b) U pogledu pitanja koja su od interesa i za druge Unije kojima upravlja Organizacija, Izvršni odbor donosi odluke nakon savjetovanja s Koordinacijskim odborom Organizacije.

7. a) Izvršni odbor sastaje se jednom godišnje na redovitoj sjednici na poziv glavnog direktora, po mogućnosti, u isto vrijeme i na istom mjestu kao i Koordinacijski odbor Organizacije.

b) Izvršni odbor sastaje se na izvanrednoj sjednici na poziv koji upućuje glavni direktor na vlastitu inicijativu ili na zahtjev njegova predsjednika ili jedne četvrtine njegovih članova.

8. a) Svaka zemlja članica izvršnog odbora ima jedan glas.

b) Polovica članova izvršnog odbora čini kvorum.

c) Odluke se donose običnom većinom danih glasova.

d) Suzdržavanja se ne smatraju glasovima.

e) Jedan izaslanik može zastupati samo jednu zemlju i može glasovati samo u njezino ime.

9. Zemljama Unije koje nisu članice Izvršnog odbora dopuštena je nazočnost na njegovim sastancima kao promatračima.

10. Izvršni odbor prihvaća svoj poslovnik o radu.

Članak 15.

1. a) Upravne poslove Unije obavlja Međunarodni ured koji nasljeđuje Ured Unije ujedinjen s Uredom Unije osnovanim Međunarodnom konvencijom za zaštitu književnih i umjetničkih djela.

b) Međunarodni ured osobito obavlja poslove tajništva raznih tijela Unije.

c) Glavni direktor Organizacije najviši je dužnosnik Unije i zastupa Uniju.

2. Međunarodni ured prikuplja i objavljuje informacije o zaštiti industrijskog vlasništva. Svaka zemlja Unije odmah dostavlja Međunarodnom uredu sve nove zakone i sve službene tekstove što se odnose na zaštitu industrijskog vlasništva. Nadalje, ona dostavlja Međunarodnom uredu sve publikacije što ih izdaje njezina služba za industrijsko vlasništvo koje bi Međunarodni ured mogao smatrati korisnim za njegov rad.

3. Međunarodni ured izdaje mjesečni časopis.

4. Međunarodni ured dostavlja, na zahtjev, svakoj zemlji Unije informaciju o pitanjima u svezi zaštite industrijskog vlasništva.

5. Međunarodni ured bavi se proučavanjem industrijskog vlasništva i pruža usluge namijenjene olakšavanju njegove zaštite.

6. Glavni direktor i svaki član osoblja kojeg on odredi sudjeluju, bez prva glasa, na svim sastancima Skupštine, Izvršnog odbora i bilo kojeg drugog odbora stručnjaka ili radne skupine. Glavni direktor ili član osoblja kojeg on odredi je, ex officio, tajnik tih tijela.

7. a) Međunarodni ured, u skladu s uputama Skupštine i u suradnji s Izvršnim odborom, obavlja pripreme za revizijske konferencije odredaba Konvencije **koje nisu sadržane u člancima od 13. do 17.**

b) Međunarodni se ured može savjetovati s međuvladinim i međunarodnim nevladinim organizacijama o pripremama za revizijske konferencije.

c) Glavni direktor i osobe koje on odredi sudjeluju, bez prava glasa, u raspravama na revizijskim konferencijama.

8. Međunarodni ured obavlja sve ostale poslove koji su mu povjereni.

Članak 16.

1. a) Unija ima proračun.

b) Proračun Unije obuhvaća vlastite prihode i izdatke Unije, njezin doprinos proračunu zajedničkih izdataka Unija i, ako je potrebno, iznos koji se stavlja na raspolaganje Konferenciji Organizacije.

c) Izdaci koji se ne mogu pripisati isključivo Uniji već pripadaju i jednoj ili više drugih Unija kojima upravlja Organizacija smatraju se zajedničkim izdacima Unija. Udio Unije u tim zajedničkim izdacima razmjern je interesu koji ona ima u njima.

2. Proračun Unije donosi se s dužnim obzirom na potrebu usklađenosti s proračunima drugih Unija kojima upravlja Organizacija.

3. Proračun Unije financira se iz sljedećih izvora:

- i) doprinosa zemalja Unije;
- ii) pristojbi i troškova plaćenih za usluge koje Međunarodni ured obavlja za Uniju;
- iii) iznosa ostvarenih prodajom ili uplatama tantijema za publikacije Međunarodnog ureda koje se odnose na Uniju;
- iv) donacija, ostavština i subvencija;
- v) najamnina, kamata i raznih drugih prihoda.

4. a) Za potrebe utvrđivanja njezina doprinosa proračunu, svaka zemlja Unije mora pripasti jednom razredu i plaćati svoje godišnje doprinose na temelju broja jedinica određenih kako slijedi:

Razred I.	25
Razred II.	20
Razred III.	15
Razred IV.	10
Razred V.	5
Razred VI.	3
Razred VII.	1

b) Osim ako je to već učinila, svaka zemlja, prigodom polaganja isprave o potvrđivanju ili pristupu, naznačuje razred kojemu želi pripasti. Svaka zemlja može promijeniti razred. Ako izabere niži razred, zemlja o toj promjeni obavješćuje Skupštinu na jednoj od njezinih redovitih sjednica. Svaka takva promjena stupa na snagu na početku kalendarske godine koja slijedi nakon te sjednice.

c) Godišnji doprinos svake zemlje jest iznos čiji je razmjern prema ukupnom iznosu doprinosa svih zemalja proračunu Unije isti kao i razmjern njezinih jedinica prema ukupnom broju jedinica svih zemalja koje plaćaju doprinose.

d) Doprinosi dospijevaju na naplatu 1. siječnja svake godine.

e) Zemlja koja kasni s plaćanjem svojih doprinosa ne može ostvariti svoje pravo glasa ni u jednom tijelu Unije kojega je članica ako je zakašnjeli iznos jednak iznosu **dospjelih doprinosa za pune dvije prethodne godine**. Međutim, svako tijelo Unije može toj državi dopustiti da nastavi ostvarivati svoje pravo glasa ako se uvjeri da je do kašnjenja u plaćanju došlo zbog izvanrednih i neizbježnih okolnosti.

f) Ako se proračun ne prihvati prije početka novog financijskog razdoblja, ostaje na razini prošlogodišnjeg proračuna kako je predviđeno financijskim pravilnikom.

5. Glavni direktor utvrđuje iznose pristojbi i troškova što se plaćaju za usluge Međunarodnog ureda u svezi s Unijom i o tome podnosi izvješće Skupštini i Izvršnom odboru.

6. a) Unija ima fond obrtnog kapitala koji se stvara jednokratnom uplatom svake zemlje Unije. Ako taj fond postane nedostatan, Skupština odlučuje da se on poveća.

b) Iznos prve uplate svake zemlje u taj fond ili iznos njezina sudjelovanja u njegovu povećanju razmjerni su doprinosu te zemlje za godinu u kojoj je fond utemeljen ili u kojoj je donesena odluka o njegovu povećanju.

c) Omjere i načine plaćanja određuje Skupština na prijedlog glavnog direktora a nakon savjetovanja s Koordinacijskim odborom Organizacije.

7. a) U sporazumu o sjedištu sklopljenom sa zemljom na čijem teritoriju Organizacija ima sjedište predviđa se, ako je fond obrtnog kapitala nedostatan, da ta zemlja odobrava predujmove. Iznos tih predujmova te uvjeti pod kojima se odobravaju predmet su, za svaki pojedini slučaj, posebnih sporazuma između te zemlje i Organizacije. Tako dugo dok je pod obvezom davanja predujmova, ta zemlja ima ex officio mjesto u Izvršnom odboru.

b) Zemlja navedena u točki a) kao i Organizacija imaju pravo otkazati obvezu davanja predujmova, pismenom notom. Otkaz **ima učinak** tri godine nakon isteka godine u kojoj je o njemu dana nota.

8. Pregled računa obavlja jedna ili više zemalja Unije ili vanjski revizori, kako je predviđeno financijskim pravilnikom. Njih, uz njihov pristanak, imenuje Skupština.

Članak 17.

1. Prijedloge za izmjenu i dopunu članaka 13., 14., 15., 16. i ovoga članka može dati svaka zemlja članica Skupštine, Izvršni odbor ili glavni direktor. Te prijedloge glavni direktor mora dostaviti zemljama članicama Skupštine najmanje šest mjeseci prije njihova razmatranja na Skupštini.

2. Izmjene i dopune članaka navedenih u stavku 1. prihvaća Skupština. Za prihvaćanje potrebno je tri četvrtine danih glasova, s time da je za svaku izmjenu i dopunu članka 13. i ovoga stavka potrebno četiri petine danih glasova.

3. Svaka izmjena i dopuna članaka navedenih u stavku 1. stupa na snagu istekom jednog mjeseca nakon što glavni direktor primi od tri četvrtine zemalja, koje su u vrijeme prihvaćanja izmjene i dopune bile članice Skupštine, pisanu notifikaciju o prihvaćanju izmjene i dopune, sastavljene u skladu s njihovim odgovarajućim ustavnim postupcima. Svaka tako prihvaćena izmjena spomenutih članaka obvezuje sve zemlje koje su članice Skupštine u vrijeme stupanja izmjena na snagu ili koje postanu njezine članice nakon toga datuma, s time da svaka izmjena koja povećava financijske obveze zemalja Unije obvezuje samo one zemlje koje su dale notifikaciju o prihvaćanju te izmjene i dopune.

Članak 18.

1. Ova Konvencija daje se na reviziju zbog uvođenja izmjena i dopuna namijenjenih poboljšanju sustava Unije.

2. Zbog toga izaslanici tih zemalja uzastopce održavaju konferencije u jednoj od zemalja Unije.

3. Izmjene i dopune članaka od 13. do 17. obavljaju se u skladu s odredbama iz članka 17.

Članak 19.

Razumijeva se da zemlje Unije pridržavaju pravo sklapanja odvojenih, posebnih međusobnih sporazuma za zaštitu industrijskog vlasništva, ako ti sporazumi nisu protivni odredbama ove Konvencije.

Članak 20.

1. a) Svaka zemlja Unije koja je potpisala ovaj akt može ga potvrditi, i, ako ga nije potpisala može mu pristupiti. Isprave o potvrđivanju i pristupu polažu se kod glavnog direktora.

b) Svaka zemlja Unije može izjaviti u svojoj ispravi o potvrđivanju ili pristupu da se njezino potvrđivanje ili pristup ne odnosi na:

i) članke od 1. do 12. ili

ii) članke od 13. do 17.

c) Svaka zemlja Unije koja, u skladu s točkom b) izuzme od učinka svojega potvrđivanja ili pristupa jednu od dvije skupine članaka navedenih u toj točki može, bilo

kada kasnije, izjaviti da učinke svojega potvrđivanja ili pristupa proširuje na tu skupinu članaka. Takva se izjava polaže kod glavnog direktora.

2. a) Za prvih deset zemalja Unije koje su položile isprave o potvrđivanju ili pristupu bez izjave dopuštene prema stavku 1., točki b) i), članci od 1. do 12. stupaju na snagu tri mjeseca nakon polaganja desete takve isprave o potvrđivanju ili pristupu.

b) Za prvih deset zemalja Unije koje su položile isprave o potvrđivanju ili pristupu bez izjave dopuštene prema stavku 1., točki b) i), članci od 13. do 17. stupaju na snagu tri mjeseca nakon polaganja desete takve isprave o potvrđivanju ili pristupu.

c) Uz iznimku prvog stupanja na snagu, u skladu s odredbama iz točaka a) i b), svake od dvije skupine članaka navedenih u stavku 1., točki b) i) i ii), te uz iznimku odredaba iz stavka 1., točke b), za svaku zemlju Unije, osim zemalja navedenih u točkama a) i b), koja položi ispravu o potvrđivanju ili pristupu ili za svaku zemlju Unije koja položi izjavu u skladu sa stavkom 1., točkom c), članci od 1. do 17. stupaju na snagu tri mjeseca nakon datuma na koji glavni direktor učini notifikaciju o takvu polaganju, osim ako je u ispravi ili položenoj izjavi naveden kasniji datum. U tom drugom slučaju, za tu zemlju ovaj akt stupa na snagu na tako naznačen datum.

3. Za svaku zemlju Unije koja položi ispravu o potvrđivanju ili pristupu članci od 18. do 30. **stupaju na snagu na datum na koji bilo koja** skupina članaka navedenih u stavku 1., točki b) **prva** stupa na snagu za tu zemlju u skladu sa stavkom 2., točkama a), b) ili c).

Članak 21.

1. Svaka zemlja izvan Unije može pristupiti ovome **aktu** i tako postati članicom Unije. Isprave o pristupanju polažu se kod glavnog direktora.

2. a) Za svaku zemlju izvan Unije koja položi svoju ispravu o pristupu mjesec dana ili više prije datuma stupanja na snagu bilo koje odredbe ovoga akta on stupa na snagu na datum na koji odredbe prvi puta stupe na snagu u skladu s člankom 20., stavkom 2., točkama a) ili b), osim ako je u ispravi o pristupu naznačen neki kasniji datum; s time da:

- i) ako članci od 1. do 12. toga datuma ne stupe na snagu, ta će zemlja, tijekom prijelaznog razdoblja prije stupanja na snagu tih odredaba umjesto njima biti obvezana člancima od 1. do 12. Lisabonskog akta.
- ii) ako članci od 13. do 17. toga datuma ne stupe na snagu, ta će zemlja, tijekom prijelaznog razdoblja prije stupanja na snagu tih odredaba umjesto njima biti obvezana člancima 13. i 14., stavecima 3., 4. i 5. Lisabonskog akta.

Ako zemlja u svojem instrumentu o pristupu naznači neki kasniji datum, za tu zemlju ovaj akt stupa na snagu na tako naznačen datum.

b) Za svaku zemlju izvan Unije koja svoju ispravu o pristupu položi na datum koji je kasniji od datuma stupanja na snagu jedne skupine članaka ovoga akta ili na datum koji mu prethodi za manje od jednog mjeseca, ovaj akt stupa na snagu, uz iznimku odredaba iz točke a), tri mjeseca nakon datuma na koji glavni direktor učini notifikaciju o njezinu pristupu, osim ako je u ispravi o pristupu naznačen neki kasniji datum. U tom drugom slučaju ovaj Akt za tu zemlju stupa na snagu na tako naznačen datum.

3. Za svaku zemlju izvan Unije koja svoju ispravu o pristupu položi nakon datuma stupanja na snagu ovoga Akta u njegovoj potpunosti, ili manje od mjesec dana prije toga datuma, ovaj Akt stupa na snagu tri mjeseca nakon datuma na koji glavni direktor učini notifikaciju o njezinu pristupu, osim ako je u ispravi o pristupu naznačen neki kasniji datum. U tom drugom slučaju za tu zemlju ovaj Akt stupa na snagu na tako naznačen datum.

Članak 22.

Uz mogućnost iznimaka predviđenih u članku 20., stavku 1., točki b) i članku 28., stavku 2., potvrđivanje ili pristup znači prihvaćanje svih odredaba i stjecanje svih prednosti iz ovoga Akta.

Članak 23.

Nakon stupanja na snagu ovoga Akta u njegovoj potpunosti, nijedna zemlja ne može pristupiti ranijim aktima ove Konvencije.

Članak 24.

1. Svaka zemlja može u svojim ispravama o potvrđivanju ili pristupu izjaviti, ili može, bilo kada nakon toga, pisanom notifikacijom obavijestiti glavnog direktora da se ova Konvencija primjenjuje na sve teritorije ili na dio teritorija, što se navode u izjavi ili notifikaciji, za **čije je vanjske odnose ona odgovorna.**

2. Svaka zemlja koja je dala takvu izjavu ili notifikaciju može u svako doba obavijestiti glavnog direktora da se ova Konvencija prestaje primjenjivati na sve teritorije ili na dio tih teritorija.

3. a) Svaka izjava dana u skladu sa stavkom 1. ima učinak od istoga datuma kao i potvrđivanje ili pristup u čiju je ispravu ona uključena, a svaka notifikacija dana u skladu s tim stavkom ima učinak nakon isteka tri mjeseca od notifikacije glavnog direktora.

b) Svaka notifikacija učinjena u skladu sa stavkom 2. ima učinak nakon isteka dvanaest mjeseci **od njezina primitka od strane glavnog direktora.**

Članak 25.

1. Svaka zemlja stranka ove Konvencije obvezuje se da će, u skladu sa svojim ustavom, poduzeti mjere potrebne za osiguranje primjene ove Konvencije.

2. Razumijeva se da će, u vrijeme polaganja svoje isprave o potvrđivanju ili pristupu, zemlja biti u mogućnosti, u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom, primijeniti odredbe ove Konvencije.

Članak 26.

1. Ova Konvencija ostaje na snazi neograničeno vrijeme.

2. Svaka zemlja može otkazati ovaj Akt, notifikacijom upućenom glavnom direktoru. Taj otkaz obuhvaća i otkazivanje svih prijašnjih akata, a odnosi se samo na zemlju koja ga je dala, s time da Konvencija ostaje na snazi i ima učinak što se tiče ostalih zemalja Unije.

3. Otkaz ima učinak istekom godine dana od dana na koji je glavni direktor primio tu notifikaciju.

4. Pravo otkaza predviđeno u ovome članku ne može ostvariti nijedna zemlja prije isteka pet godina od datuma na koji je postala članicom Unije.

Članak 27.

1. Ovaj Akt zamjenjuje, što se tiče odnosa između zemalja na koje se primjenjuje i **u mjeri** u kojoj se primjenjuje, Parišku konvenciju od 20. ožujka 1883. i kasnije revizijske akte.

2. a) Što se tiče zemalja na koje se ovaj Akt ne primjenjuje ili se ne primjenjuje u cijelosti, ali na koje se primjenjuje Lisabonski Akt od 31. listopada 1958., taj drugi ostaje na snazi u cijelosti ili **u mjeri** u kojoj ga ovaj Akt ne zamjenjuje na temelju stavka 1.

b) Slično tome, što se tiče zemalja na koje se ne primjenjuje ni ovaj Akt, ni njegovi dijelovi, ni Lisabonski akt, na snazi ostaje Londonski akt od 2. lipnja 1934., u cijelosti ili **u mjeri** u kojoj ga ovaj Akt ne zamjenjuje na temelju stavka 1.

c) Slično tome, što se tiče zemalja na koje se ne primjenjuje ni ovaj Akt, ni njegovi dijelovi, ni Lisabonski akt, ni Londonski akt, na snazi ostaje Haški akt od 6. studenoga 1925., u cijelosti ili **u mjeri** u kojoj ga ovaj Akt ne zamjenjuje na temelju stavka 1.

3. Zemlje izvan Unije koje postanu strankama ovoga Akta primjenjuju ga u pogledu svake zemlje Unije koja nije stranka ovoga Akta ili koja je, iako stranka ovoga Akta, dala izjavu na temelju članka 20., stavka 1., točke b) i). Te zemlje priznaju da

dotična zemlja Unije može primjenjivati u svojim odnosima s njima odredbe najnovijega akta kojega je stranka.

Članak 28.

1. Svaki spor između dvije ili više zemalja Unije koji se odnosi na tumačenje ili primjenu ove Konvencije, a koji se ne riješi pregovorima, može bilo koja **zainteresirana** zemlja pokrenuti pred Međunarodnim sudom pravde, podnošenjem zahtjeva u skladu sa Statutom Suda, osim ako se dotične zemlje dogovore o nekom drugom načinu rješavanja. Zemlja koja pokreće sudski spor mora o tome obavijestiti Međunarodni ured; Međunarodni ured o tome obavješćuje ostale zemlje Unije.

2. Svaka zemlja može, u vrijeme potpisivanja ovoga Akta ili polaganja svoje isprave o potvrđivanju ili pristupu, izjaviti da se ne smatra obvezanom odredbama iz stavka 1. S obzirom na bilo koji spor između te zemlje i bilo koje druge zemlje Unije, neće se primjenjivati odredbe iz stavka 1.

3. Svaka zemlja koja je dala izjavu u skladu s odredbama iz stavka 2. može je, u svako doba, povući notifikacijom upućenom glavnom direktoru.

Članak 29.

1. a) Ovaj Akt potpisuje se u jednom primjerku na francuskom jeziku i polaže se kod Vlade Švedske.

b) Službene tekstove na engleskom, njemačkom, talijanskom, portugalskom, ruskom i španjolskom jeziku i na drugim jezicima koje naznači Skupština, utvrđuje glavni direktor nakon savjetovanja sa zainteresiranim vladama.

c) U slučaju razlika u mišljenju u pogledu tumačenja različitih tekstova, prednost ima francuski tekst.

2. Ovaj Akt ostaje otvoren za potpis u Stockholmu do 13. siječnja 1968.

3. Glavni direktor prosljeđuje dva primjerka, ovjerovljena od Vlade Švedske, potpisanog teksta ovoga Akta vladama svih zemalja Unije i, na zahtjev, vladi svake druge zemlje.

4. Glavni direktor registrira ovaj Ugovor u Tajništvu Ujedinjenih naroda.

5. Glavni direktor obavješćuje vlade svih zemalja Unije o potpisima, polaganju isprava o potvrđivanju ili pristupu i svim izjavama uključenim u te isprave ili danim na temelju članka 20., stavka 1., točke c), stupanju na snagu bilo koje odredbe ovoga Akta, notifikacijama o otkazu i notifikacijama na temelju članka 24.

Članak 30.

1. Do stupanja na dužnost prvoga glavnog direktora upućivanja u ovome Aktu na Međunarodni ured Organizacije ili na glavnog direktora smatraju se upućivanjima na Ured Unije, odnosno njegova direktora.

2. Zemlje Unije koje nisu obvezane člancima od 13. do 17. mogu tijekom pet godina nakon stupanja na snagu Konvencije kojom se osniva Organizacija, ostvarivati, ako to žele, prava predviđena člancima od 13. do 17. ovoga Akta, kao da su obvezane tim člancima. Svaka zemlja koja želi ostvarivati takva prava mora u tu svrhu uputiti pisnu notifikaciju glavnim direktoru; takva notifikacija ima učinak od datuma njezina primitka. Te se zemlje smatraju članicama Skupštine do isteka toga razdoblja.

3. Sve dok sve zemlje Unije ne postanu članicama Organizacije, Međunarodni ured Organizacije radi i kao Ured Unije, a glavni direktor kao direktor toga Ureda.

4. Kada sve zemlje Unije postanu članicama Organizacije, prava, obveze i imovina Ureda Unije prelaze na Međunarodni ured Organizacije.